

И ето предъ менъ, изпъква картината отъ преди толкова години — следитъ отъ конния бой при „Кочмаръ“, бой страшенъ, но, който остана за примѣръ и източникъ на поука въ бждещитъ поколѣния. Една шепа конници, за която нѣмаше препятствия, нито прегради, защото всѣки конникъ бѣ самъ стихия и въ устрема си напредъ съ единъ замахъ разкъсваше неприятелскитъ редове, прегазваше ги и отлиташе напредъ къмъ колонитъ на главнитъ имъ сили, десетократно по многобройни. Устремени като хали, конницитъ безжалостно сѣчеха и поваляха, мушкаха и ужасяваха съ героизма си. Едно само се чуваше: звѣнтене на сабли, шуртѣха кърви, стонове на умирающи заглѣхваха негде въ далечината, а тѣ догонваха неприятеля, потърсилъ спасение въ позорно и паническо бѣгство. Хиляди неприятелски редове се размърдаха, разлюляха се, като море и разтърсени отъ гръмогласното ура и могщия духъ, удариха въ бѣгъ, а нашитъ храбарци не можахъ да смогнатъ да ни настигнатъ съ изтрѣпнали дѣсници отъ страшната сѣчъ.

Между вихренно носещитъ се, бѣ и единъ отъ ескадронитъ на славния втори коненъ полкъ. Вsrѣдъ тѣхъ бѣ и вахмистера Моисей Яковъ, облѣнъ въ кръвъ, съ счупенъ дѣсенъ кракъ, стоейки гордо на своя конь, унесенъ въ своята и тая на другаритъ му стихия и бѣ забравилъ раната, не чувствуваше дебнешата го смърть предъ съзнанието за дълга къмъ родината.

Не следъ дълго, чу се гласа на ескадронния командиръ: „Моисей Яковъ, на тебъ, азъ и другаритъ ти, отъ даденитъ четири ордени за храбрость въ ескадрона, решихме съ единъ да окичимъ гърдитъ ти за достойно изпълненъ дългъ къмъ родината“.

Цитирамъ името на тоя скромень мой боень другаръ, който макаръ и евреинъ, за него мога да кажа, че мнозина биха завидѣли на героизма проявенъ отъ него, който приобщи и даде усилията си въ неравния бой презъ септемврий 1916 г.
